

žalobci dostalo zákonitě výpovědi, není zapotřebí obírat se otázkou, zda jde o jeho bezdůvodné a předčasné propuštění ze služeb žalované.

Čís. 7799.

Ku povolení prozatímního opatření k zajištění peněžité pohledávky se vyžaduje, by tu bylo ohrožení navrhovatelova nároku určitou činností neb určitým jednáním odpůrce, jež by mohlo pravděpodobně dobytí navrhovatelovy pohledávky zmařiti nebo podstatně stížiti, pokud se týče zhoršiti majetkový stav dlužníkův vzhledem k jeho poměru k navrhovateli. Nestačí možnost, že tuzemský právní zástupce říšskoněmecké firmy zašle peníz, na nějž si činí navrhovatel nárok, odpůrci do Německa.

(Rozh. ze dne 18. února 1928, R II 30/28).

Ku zajištění své peněžité pohledávky 32.000 Kč navrhla tuzemská firma proti říšskoněmecké firmě povolení prozatímního opatření v ten způsob, by bylo odpůrkyni zapovězeno nakládati s 32.000 Kč, jež byly navrhovatelce odňaty při výkonu exekuce a uloženy u tuzemského právního zástupce odpůrkyně Dr. G-a a by zároveň bylo Dru G-ovi uloženo, by, dokud nebude jinak soudem nařízeno, neplatil odpůrkyni to, co jí dluží a 32.000 Kč jí ani nevydával aniž nic jiného nepodnikal, co by mohlo zmařiti nebo podstatně stížiti vedení exekuce na peněžitou pohledávku nebo na věci, které má vydati. Soud první stolice prozatímní opatření povolil, rekursní soud návrh zamítl. **Důvody:** Navrhovatelka žádá o povolení prozatímního opatření, poněvadž odpůrkyně bydlí v cizině, a tvrdí, že jest »možno«, že její zástupce Dr. Ludvík G. zašle 32.000 Kč své mandantce do Německa, čímž vydobytí pohledávky by bylo zmařeno nebo značně stíženo, ku kterémužto názoru se i soud první stolice přiklonil, a prozatímní opatření povolil. Podanému odporu nevyhověl v podstatě z téhož důvodu. Avšak okolnost, že odpůrce dlí v cizozemsku, sama o sobě neodůvodňuje ještě povolení prozatímního opatření. Neboť § 379 čís. 2 ex. ř. předpokládá, aby tu byla určitá činnost odpůrcova, která by pravděpodobně mohla dobytí pohledávky navrhovatelky podstatně stížiti nebo zmařiti, že tu taková činnost byla, navrhovatelka ani netvrdí. Nelze říci, že by se nemohla vésti exekuce na odpůrcův majetek v Německu, jelikož smlouvou o právní pomoci ve věcech občanských ze dne 8. února 1923, čís. 130 sb. z. a n. z roku 1924, jest vzájemnost s Německou říší zaručena a exekuční titul zdejší lze bez jakýchkoliv nesnází v Německu provést. Kdyby byl zákonodárce chtěl připustiti prozatímní opatření proti každému cizozemci bez ohledu na předpoklady § 379 čís. 2 ex. ř., byl by to zajisté zřejmě vyslovil tak, jak se zmínil o cizozemcích v § 381 ex. ř., jde-li totiž o nepeněžité pohledávky.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Ohrožená firma G. v Brně podala odpor proti exekuci na základě rozsudku vyneseného říšsko-německým soudem proti ní, když tato exekuce byla proti ní již provedena zabavením a odňata jí hotovost 32.000 Kč a vydána zástupci odpůrkyně Dru Ludvíku G-ovi. Při tom zároveň navrhla, by za účelem zajištění jejího nároku na vrácení odňatého peníze 32.000 Kč pro případ vyhovění jejímu odporu proti exekuci byla povolena obstávka pohledávky odpůrkyně proti Dr. Ludvíku G-ovi na vyplacení přijatých pro ni 32.000 Kč. Prozatímní opatření prvý soud povolil, druhý soud zamítl. Dovolacímu rekursu ohrožené strany nelze přiznati oprávnění. Přípustnost navrženého prozatímního opatření dlužno v tomto případě posuzovati s hlediska druhého odstavce § 379 ex. ř. Předpokladem pro povolení tohoto opatření jest pravděpodobnost, že by jinak odpůrce ohrožené strany činností v tomto odstavci blíže naznačenou zmařil neb značně ztížil dobytí peněžité pohledávky. Ustanovení § 379 ex. ř. tedy vyžaduje, by tu bylo ohrožení subjektivní, ohrožení navrhovatelova nároku určitou činností neb určitým jednáním odpůrce, jež by mohlo pravděpodobně dobytí navrhovatelovy pohledávky zmařiti nebo podstatně ztížiti, pokud se týče zhoršiti majetkový stav dlužníkův vzhledem na jeho poměr k navrhovateli. Toto subjektivní ohrožení musí býti navrhovatelem osvědčeno. Osvědčení pouhého objektivního ohrožení dobytí peněžité pohledávky pro povolení prozatímního opatření podle § 379 ex. ř. nestačí. V této příčině tvrdila ohrožená strana v návrhu na povolení prozatímního opatření pouze tolik, že je tu možnost, že zástupce odpůrkyně Dr. Ludvík G. peníz 32.000 Kč, který byl navrhovatelce odňat a jemu vydán, poukáže před vyřízením odporu, podaného navrhovatelkou proti exekuci, vedené proti ní odpůrkyní na základě rozsudku říšsko-německého soudu, vymáhající straně, totiž odpůrkyni, do Německa, čímž by prý — ježto bude odporu bezpochyby vyhověno a exekuce zrušena, — vznikla ohrožené straně nenahraditelná újma, neboť onen rozsudek říšsko-německého soudu, který podle ustanovení smlouvy o právní pomoci mezi Československou republikou a Německem, jakož i podle zásad vzájemnosti není prý v tuzemsku vykonatelný, je v Německu formálně právoplatný a právně závazný, takže by odpůrkyně v žádném případě nemohla býti u německých soudů donucena k vrácení onoho peníze. Leč takováto pouhá možnost, pokud se týče obava ohrožené strany, že Dr. G. poukáže před vyřízením odporu proti exekuci zabavené peníze odpůrkyni do Německa, s hlediskem shora vytčených ještě nepostačuje k povolení navrženého prozatímního opatření, není-li osvědčeno subjektivní ohrožení navrhovatelčina nároku určitou činností odpůrkyně, jež by pravděpodobně zhoršila její majetkový stav v poměru k ohrožené straně a učinila její majetek pro zásah této strany nedostupným. Takovéto osvědčení o nějaké účasti odpůrkyně na zmaření nebo podstatném ztížení dobytí navrhovatelčiny pohledávky v tomto případě podáno nebylo, a nebylo ani tvrzeno, že by odpůrkyně snad neměla žádného majetku a že by se ohrožená strana,

kdyby i skutečně nastala možnost jí tvrzená, neměla na čem hojiti. Okolnost, že by případný nárok navrhovatelčin na vrácení oněch 32.000 Kč musel býti vymáhán v Německu a že by s tím snad byly spojeny určité obtíže rázu spíše formálního, nepadá vzhledem ke smlouvě mezi Československou republikou a říší Německou o právní ochraně a právní pomoci ve věcech občanských ze dne 20. ledna 1922, uveřejněné pod čís. 130 ve sbírce z. a n. z roku 1924, na váhu.

Čís. 7800.

Pozemková reforma.

Stížnost proti rozhodnutí Státního pozemkového úřadu o přejímací ceně může se týkati pouze porušení norem právních. Přezkoumáváje odhad znalců Státního pozemkového úřadu, musí se soud omeziti na to, zda znalci porušili některý z předpisů vládního nařízení ze dne 21. ledna 1921, čís. 53 sb. z. a n. a dodatků k němu a §§ 42—45 náhr. zák. Shledá-li soud, že výtky jest důvodná, buď chybu hned napraví a použije porušeného předpisu správně a provede tedy hned výpočet správně, nebo, nelze-li provésti nápravu ihned, poněvadž znalci nezjistili skutkovou okolnost, již bylo třeba zjistiti, soud zruší rozhodnutí Státního pozemkového úřadu a nařídí mu, by, doplně neb opravě se znalci vadné řízení, znovu rozhodl. Kdyby si soud zjistil určitou okolnost sám, musel by k tomu vzíti znalce Státního pozemkového úřadu a musel by v usnesení, kterým stanoví jich výslechy, udati body, o nichž mají býti znalci slyšeni, nemůže však naříditi výslechy ten o celém elaborátu znalců bez ohledu na to, zda a co je správně nebo nesprávně.

Otázka, zda se redukce podle § 14 vládního nařízení ze dne 21. ledna 1921, čís. 53 sb. z. a n. vztahuje toliko na cenu porostu, nikoliv však na cenu lesní půdy samé, jest otázkou ryze právní, jejíž řešení nelze ponechatí znalcům.

(Rozh. ze dne 18. února 1928, R II 65/28.)

Soud první stolice ku stížnosti majitele zabraného velkostatku ustanovil znalce k přezkoumání odhadu, jenž byl vzat za základ při stanovení přejímací ceny. Rekursní soud zrušil napadené usnesení a uložil prvému soudu, by rozhodl o stížnosti bez přibrání znalců. Důvody: Stížnost jest odůvodněna. Podle § 46 zák. čís. 329/20 v doslovu novely ze dne 13. července 1922, čís. 220 sb. z. a n. může se stížnost opírat, pokud se ocenění stalo podle zvláštních předpisů o určení a vypočítávání přejímací ceny, jedině o to, že 1. nebylo šetřeno těchto předpisů nebo 2. nebylo přihlíženo k předpisům §§ 42—45 náhradového zákona. Vydanými předpisy, jichž nebylo šetřeno (ad 1.) rozuměti jest ustanovení nařízení ze dne 21. ledna 1921, čís. 53 novelisovaného dle zákona ze dne 7. srpna 1922, čís. 222 a ze dne 21. září 1922, čís. 296 sb. z. a n. Jen pro nezachování nebo porušení těchto předpisů ad 1. a 2. uvedených, následkem kteréhož nesprávného použití neb nepoužití